

Marina Martínez és ja una cerdana universal. Una doctora en Ciències Planetàries i de la Terra de Martinet que estudia roques del sistema solar. Nascuda el 1989, ha viscut arreu del planeta, però des d'Alemanya, on ara resideix, destaca que el que més enyora és el Baridà i la Cerdanya: «La meua mare és nascuda a Martinet i la meua família materna és d'allà. És el lloc on sempre vaig i que considero casa meua, tot i haver viscut a molts llocs del món».

Martínez és reconeguda tant a escala internacional com a Catalunya. Les feines de responsabilitat són el fruit d'una llarga trajectòria educativa i professional: «La meua formació comença a l'Escola Bellaterra i a l'institut Pere Calders de Cerdanyola del Vallès, i

Talent jove

La doctora en Ciències Planetàries Marina Martínez, de Martinet, treballa actualment en ciència lunar a Alemanya, analitzant mostres de la Lluna de les missions Apollo i preparant l'estudi de les futures Artemis. El seu desig és tornar algun dia a Catalunya i, segur, a la seva Cerdanya, on se sent més feliç

La científica de Martinet que treballa per a la NASA

MIQUEL SPA
Martinet

Així particular

Marina Martínez en una de les missions per les que ha treballat

continua amb els estudis de Geologia a la UAB, amb un Erasmus a Dublín on vaig cursar Astronomia i Ciències de l'Espai, una branca que m'interessava des de feia temps. Després vaig tornar a Barcelona amb un contracte de pràctiques de l'Institut d'Estudis Espacials de Catalunya per a fer recerca a l'Institut de Ciències de l'Espai, un centre del CSIC situat al campus de la UAB, on després em van contractar. Hi vaig estar vinculada gairebé tres anys mentre cursava el màster d'Astrofísica, Física de Partícules i Cosmologia a la UB».

Després del màster, la investigadora cerdana va buscar opcions per a fer un doctorat, tot i que les beques eren escasses. «No em van donar cap beca a Espanya, però

vaig aconseguir una col·laboració de tres setmanes als Estats Units. En acabar-la, em van oferir un doctorat de quatre anys, que vaig acceptar». Així és com pot dir que és doctora en Ciències Planetàries i de la Terra. Les Ciències Planetàries són pràcticament inexistentes com a tals a Espanya; es tracta d'una branca de la geologia que estudia cossos que no són la Terra, com Mart, la Lluna o asteroides. La Marina està especialitzada en mineralogia i cosmoquímica: «estudio els minerals a escales molt petites, micromètriques i atòmiques, per entendre processos planetaris i la formació del sistema solar».

Actualment, des d'Alemanya, diu: «Quan vaig acabar el doctorat, era plena pandèmia. Vaig optar a

«Estudio els minerals a escales molt petites, micromètriques i atòmiques, per entendre processos planetaris i la formació del sistema solar»

l'única beca de postdoctorat que hi havia en aquell moment oberta a Espanya, la Margarita Salas, a la UAB, i mentre esperava per a la resolució, vaig impartir classes a un institut de Sabadell. Finalment vaig guanyar la beca postdoctoral a la UAB, on vaig estar dos anys. Mentrestant, buscava oportunitats a Europa per ampliar experiència. Durant el postdoc, vaig sol·licitar una beca espanyola de curta mobilitat, per la qual vaig contactar amb un professor alemany. Tot i no obtenir la beca, gràcies a aquest contacte, vaig aconseguir un contracte de cinc anys a Frankfurt, per tant ara estic aquí dedicant-me exclusivament a la investigació. Una feina que considero un privilegi». El dia a dia el concentra a estudiar la Lluna: «Ara

mateix, estic centrada en ciència lunar, estudio mostres de les missions Apollo i em preparo per a les futures mostres que arribaran del pol sud lunar gràcies al Programa Artemis de la NASA. Formo part d'un equip que és diu CASA Moon, del SSERVI, un institut de la NASA que estudia el sistema solar. Treballo amb mostres lunars que analitzo a escales d'una mil·lèsima de mil·límetre i encara més petites, per a comprendre la seva formació i evolució. Per exemple, la profunditat a la que es va originar la roca, el vulcanisme associat si n'hi ha, i processos que després la van modificar, com impactes de meteorits a la superfície lunar. Aquestes investigacions expliquen la història geològica de la Lluna i la seva evolució termoquímica».

Així particular

La cerdana en una excursió pel Pirineu en una de les seves estades a la Cerdanya

Marina Martínez destaca la rellevància del coneixement obtingut: «Estudiar la Lluna és conèixer part de la història de la Terra i de nosaltres mateixos, de la vida. A més, el coneixement és poder: comprendre aquests processos obre noves possibilitats en altres àmbits que poden derivar de la recerca bàsica». Sobre el seu futur professional explica: «Vull tornar a Catalunya i establir una línia d'investigació en ciències planetàries i meteorítica des de la mineralogia i cosmoquímica, un camp encara poc desenvolupat al nostre país. M'agradaria formar i orientar els estudiants, creant un camí accessible per als futurs investigadors». I en aquest retorn, la Cerdanya és el que la crida més: «És el lloc més bonic, em fa feliç».